

Sygn. akt IV KK 412/19

POSTANOWIENIE

Dnia 1 sierpnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 1 sierpnia 2019 r.,
sprawy **P. Z.**
skazanego z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt IX Ka (...),
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w O.
z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II K (..),

p o s t a n o w i ł

**oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną i obciążyć
skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 17 listopada 2017 r., sygn. akt II K (...), uznał P. Z. , w ramach zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, za winnego tego, że w dniu 25 września 2016 r. w O. , w woj. (...), wspólnie i w porozumieniu z nieustalonym dotychczas mężczyzną, wobec którego materiały wyłączono do odrębnego postępowania, działając publicznie, i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego, wziął udział w pobiciu J. K., w trakcie którego pokrzywdzony został przewrócony na chodnik, a następnie uderzany w twarz oraz kopany obutymi stopami po głowie i po twarzy, na skutek czego doznał on obrażeń ciała w postaci: rany powieki górnej oka lewego o długości 3 cm,

obrzęku i podbiegnięcia krwawego położonego w obrębie powiek oka lewego, wylewu krwawego do spojówki oka lewego, wieloodłamowego złamania ścian bocznej, przyśrodkowej i dolnej oczodołu lewego, złamania tylnej ściany zatoki szczękowej po stronie lewej, złamania kości jarzmowej, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas przekraczający 7 dni, narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., co stanowi przestępstwo z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaliczając na jej poczet okres zatrzymania od dnia 10 października 2016 r. godz. 14.40 do dnia 12 października 2016 r. godz. 08.26. Na podstawie art. 46 § 1 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego J. K. kwotę 3.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

W wywiedzionej na niekorzyść oskarżonego apelacji pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego J. K., zaskarżając rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego zarzucił „rażącą niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, co powoduje, że kara ta nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości” i wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu P. Z. kary 2 lat pozbawienia wolności oraz kwoty 4.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia.

Z rozstrzygnięciem Sądu pierwszej instancji nie zgodził się także obrońca oskarżonego, który we wniesionej apelacji, na podstawie art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi obrazę przepisów prawa procesowego mającą istotny wpływ na jego treść, a to:

„1/ art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez wielokrotne bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy podnosząc, że dowód ten jest nieprzydatny do stwierdzenia wnioskowanej okoliczności, kiedy to dowód ten miał na celu wykazanie, że stan zdrowia oskarżonego będący wynikiem urazu nóg po skoku z 11 piętra wieżowca w 2011 roku, uniemożliwiłby mu zachowanie opisane w akcie oskarżenia,

- 2/ art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o zwrócenie się Sądu do szpitala w O. prowadzącego leczenie oskarżonego celem uzyskania jego dokumentacji medycznej, kiedy to dowód ten miał na celu wykazanie stanu zdrowia oskarżonego, jak i rozmiaru jego kalectwa, które uniemożliwiłoby mu zachowanie opisane w akcie oskarżenia a tym bardziej opisane przez świadka M. K.,
- 3/ art. 211 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego w obecności biegłego ortopedy zapoznanego uprzednio z dokumentacją medyczną oskarżonego celem zweryfikowania, czy opisywane przez świadka K. zachowanie sprawcy przypisywane oskarżonemu w ogóle było możliwe, biorąc pod uwagę jego wzrost, wagę, poruszanie się o kuli i w orciezie,
- 4/ art. 173 § 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe okazanie oskarżonego świadkowi K., z pominięciem zasady, że okazanie powinno być przeprowadzone tak, aby wyłączyć sugestię i w konsekwencji okazanie oskarżonego w grupie osób, z których wyłącznie on miał widoczną ortezę co czyniło sugestię dla świadka i dowód ten winien zostać całkowicie pominięty przez Sąd,
- 5/ art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego, a to:
 - a/ potraktowanie zeznań świadków K. Z., E. Z. i J. D. jako że nie wniosły niczego istotnego dla sprawy, kiedy świadkowie ci, może nie byli bezpośrednimi świadkami zdarzenia aczkolwiek posiadali inne istotne informacje świadczące o niewinności oskarżonego,
 - b/ w ogóle nie odniesienie się do dokumentacji medycznej załączonej do sprawy w tym do wyciągu historii zdrowia i choroby oskarżonego z której wynika, iż P. Z. cierpi m.in. na skrócenie kończyny dolnej lewej wyrównanej wkładką ortopedyczną, zeszywnienie stawu skokowego lewego, zmiany zwyrodnieniowe stawu skokowego lewego, cechy przewlekłego zapalenia kości co uzasadnia argument jak i dalszy wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy, że stan zdrowia oskarżonego uniemożliwia mu zachowanie opisywane przez świadka K. a zarzucany mojemu klientowi.”

Z ostrożności procesowej obrońca podniósł również zarzut niewspółmierności kary polegającej na orzeczeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności, kiedy sytuacja życiowa oskarżonego, jego niekaralność i stan zdrowia uzasadniają wniosek, iż kara ta winna zostać orzeczona z zawieszeniem jej wykonania na okres próby i taka kara byłaby wystarczająca do osiągnięcia przypisanego jej celu.

W konkluzji obrońca wniósł o:

- 1/ zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu w akcie oskarżenia czynu,
- 2/ ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia zawnioskowanych, a nie dopuszczonych przez Sąd I instancji dowodów,
- 3/ dopuszczenie dowodu z opinii biegłego ortopedy na okoliczność, czy oskarżony - biorąc pod uwagę jego stan zdrowia w dacie czynu - był w stanie dopuścić się opisywanego przez pokrzywdzonego i świadka K. zachowania bez uszczerbku dla siebie oraz wniósł o zwrócenie się do Samodzielnego Publicznego Szpitala Klinicznego im. (...) ul. K., w O. celem uzyskania dokumentacji medycznej z leczenia oskarżonego, która to dokumentacja będzie niezbędna dla biegłego celem ustalenia stanu zdrowia oskarżonego w inkryminowanym czasie,
- 5/ z ostrożności procesowej, ewentualnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku co do kary poprzez orzeczenie jej korzystając z dobrodziejstwa zawieszenia jej wykonania na okres próby a także zmniejszenie zasądzzonego na rzecz pokrzywdzonego zadośćuczynienia biorąc pod uwagę skromny dochód oskarżonego, stanowiący rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

W osobistej apelacji oskarżony P. Z. wniósł o zmianę orzeczenia i uniewinnienie go, ewentualnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Jednocześnie wniósł o:

- „1/ powołanie biegłego ortopedy traumatologa czy w dacie kiedy zaistniała przedmiotowa sytuacja mogłem bez żadnego uszczerbku dla swojego zdrowia przeskoczyć, podbiec i bić J. K. ,

- 2/ o zwrócenie się do Szpitala Ortopedycznego w O. o przekazanie całego kompletu dokumentacji medycznej z leczenia i stanu zdrowia na dzień 25 września 2016 roku na okoliczność czy przebieg zdarzenia opisywany przez pokrzywdzonego i jego świadka mógłby mieć takie przebieg bez żadnych negatywnych skutków i czy z racji mojego stanu zdrowia było to możliwe.
- 3/ o dopuszczenie wnioskowanego przez mojego obrońcy eksperymentu sądowego z udziałem biegłego lekarza, na okoliczności o których napisałem wyżej.”

Po rozpoznaniu wniesionych apelacji, Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r., sygn. akt IX Ka (...), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że podwyższył wymierzoną oskarżonemu P. Z. karę do roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 46 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego P. Z. na rzecz oskarżyciela posiłkowego J. K. kwotę 4.000 złotych tytułem częściowego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę. W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Zaskarżając kasacją orzeczenie Sądu odwoławczego obrońca skazanego zarzucił rażące i mające wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa procesowego, a mianowicie:

„I. art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. - polegające na pobieżnym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej i utrzymanie w mocy rażąco niesprawiedliwego orzeczenia Sądu Rejonowego w O.. sygn. akt. II K (...) co do ustaleń faktycznych i winy oskarżonego, a mianowicie:

1. nieuwzględnienia na korzyść oskarżonego dowodów i okoliczności przemawiających na jego korzyść i świadczących o braku jego zawinienia w zakresie przebiegu fazy zdarzenia polegającej na:
 - a) przyjęciu twierdzenia w postaci: „przedostania przez barierkę balkonu” (karta 2 uzasadnienia) w kontekście gdy z pełnej i zupełnej opinii biegłego, relacji świadków tj. M. K. (obecnie W.) oraz J. K. k. 5, k. 51, dokumentacji medycznej k. 229, wynika że, Skazany nie mógł zachować się w sposób wskazany przez świadków a także zupełnego braku odniesienia się do faktu, iż zarówno pokrzywdzony jak i świadek M. K. (obecnie W.) w chwili zdarzenia byli pod wpływem alkoholu, a dodatkowo świadek M. K. (obecnie W.) nie chciała poddać

się badaniu na obecność alkoholu kłamiąc w postępowaniu przed Sądem Okręgowym „że nikt jej tego badania nie proponował”,

- b) nierozstrzygnięcia wątpliwości wynikających z materiału dowodowego sprawy na korzyść oskarżonego - które powinny prowadzić do uniewinnienia oskarżonego i nieprzypisywania mu zarzucanego czynu w sytuacji, gdy brak jest odniesienia się zarówno przez Sąd I instancji jak i w kontroli odwoławczej do dokumentacji medycznej (ze szpitala w O. jak i szpitala w O. - w tym wyciągu z historii zdrowia i choroby oskarżonego), z którego wynika, iż stan zdrowia oskarżonego (co potwierdza również uznana przez Sąd Odwoławczy za logiczną i spójną) opinia biegłego.
- c) nieprawidłowej oceny materiału dowodowego sprawy - bez uwzględnienia wymogów prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy, doświadczenia życiowego, co doprowadziło do niepełnej i pobieżnej oceny materiału dowodowego, a w konsekwencji podzielenia argumentacji Sądu I instancji co do popełnienia przez oskarżonego zarzucanego mu czynu.
- d) nieuwzględnienia całokształtu okoliczności sprawy i poczynienie błędnej oceny materiału dowodowego i w konsekwencji podzielenia nieprawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd I instancji i przyjęcia winy oskarżonego w zakresie przypisanego mu czynu poprzez:
 - nieodniesienie się do faktu, że (także w chwili sporządzania niniejszego środka odwoławczego) niemożliwa jest nawet rehabilitacja oskarżonego, gdyż może ona skutkować bardzo poważnymi konsekwencjami medycznymi (z uwagi na zaistniały proces chorobowy) i tym samym nie było możliwe pokonanie w jakikolwiek sposób balustrady balkonu, bieg za pokrzywdzonym, wielokrotne uderzenia go obutą stopą, a także w konsekwencji ucieczka z miejsca zdarzenia (biorąc pod uwagę, iż oskarżony porusza się wyłącznie o kuli i w zabudowanej ortezie),
 - brak odniesienia się do zarzutów wywiedzionych w apelacji zarówno oskarżonego jak i jego obrońcy tj: obrazy art. 173 k.p.k. poprzez takie przeprowadzenie okazania, że wyłącznie oskarżony miał widoczną ortezę w trakcie czynności procesowej, a tym samym brak zachowania warunków okazania obiektywnego wykluczającego sugestię.

- brak odniesienia się do zarzutu wywiedzionego w apelacji tj. obrazy art. 211 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez bezpodstawne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie eksperymentu procesowego w obecności biegłego ortopedy zapoznanego uprzednio z dokumentacją medyczną oskarżonego celem zweryfikowania, czy opisywane przez świadka K. - obecnie W. - zachowanie sprawcy przypisywane oskarżonemu w ogóle było możliwe, biorąc pod uwagę jego wzrost, wagę, poruszanie się o kuli i w ortezie,
- II. art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. poprzez pominięcie zarzutów będących istotą apelacji wywiedzioną przez oskarżonego i brak ustosunkowania się w uzasadnieniu orzeczenia Sądu II instancji w sytuacji gdy zarzuty apelacyjne odnoszą się do błędnych ustaleń faktycznych w zakresie przebiegu całej fazy zdarzenia (w kontekście pełnej oceny materiału w tym również z zeznań świadka właścicielki mieszkania Pani K. Z.),
- III. art. 4 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz 410 k.p.k. w zw. 458 k.p.k. poprzez naruszenie zasad obiektywizmu, przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów i dowolną ocenę materiału dowodowego z pominięciem jego istotnej części - a mianowicie ocenianych przez obie instancje zeznań świadka M. K. obecnie W. i w konsekwencji dokonanie dowolnych ustaleń w przebiegu całego zdarzenia w wyniku którego doszło do pobicia pokrzywdzonego J. K. - które to uchybienia Sądu doprowadziły do wykluczenia możliwości przyjęcia, iż oskarżony nie był sprawcą - w sytuacji, gdy z dosłownie cytowanych, a pominiętych poprzez ocenę Sądu Odwoławczego opinii biegłego (wersja B), jak również z zeznań świadka M. K. obecnie W. jednoznacznie wynika, iż oskarżony obiektywnie nie mógł dopuścić się tego czynu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w O.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego P. Z. jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych prowadzi do zaaprobowania stanowiska prokuratora wyrażonego w pisemnej odpowiedzi na

kasację, iż jest ona „zawołowanym kwestionowaniem ustaleń faktycznych przyjętych przez Sądy obydwu instancji za pomocą ich orzeczeń (...)” (k.4-5 odpowiedzi na kasację).

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia służącym od kończącego postępowanie prawomocnego wyroku sądu odwoławczego. Oznacza to, że – co do zasady – przedmiotem zarzutów kasacyjnych mogą być wyłącznie uchybienia, do których doszło w toku postępowania odwoławczego. Ponadto, zgodnie z art. 536 k.p.k., Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym jedynie w wypadkach określonych w art. 435, 439 i 455 k.p.k., które w rozważanej sprawie nie miały miejsca.

Kierując się powyższym należy stwierdzić, że zarzuty zawarte w pkt I i III kasacji, zważywszy na ich kwalifikację prawną, nie mają w istocie rzeczy charakteru kasacyjnego. Sąd odwoławczy przeprowadził postępowanie w ograniczonym zakresie (dowód z opinii biegłego i związane z uzyskaną opinią uzupełniające przesłuchanie M. K. (W.)). Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. mógł zatem zostać powiązany jedynie z oceną wskazanych dowodów. Sąd Okręgowy nie oceniał przecież na nowo podstawy dowodowej rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, nie ustalał także nowego stanu faktycznego. Wywody kasacyjne nie zawierają żadnych zastrzeżeń związanych z treścią opinii biegłego oraz oceną tego dowodu. Zeznania świadka nie różnią się od tych, które złożone zostały we wcześniejszej fazie procesu, nie znaleziono także powodów do odmiennej oceny tego dowodu, zatem rzecz nie sprowadza się do kwestii naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, czy przepisu art. 410 k.p.k., a do rzetelności kontroli odwoławczej wyznaczanej treścią art. 433 § 2 k.p.k. Wprawdzie w pkt II kasacji podniesiony został zarzut obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 k.p.k., jednak łączony on jest z rzekomym zaniechaniem rozpoznania zarzutów zawartych w apelacji oskarżonego. Porównanie treści apelacji oskarżonego oraz jego obrońcy dowodzi, że wskazane środki odwoławcze są w warstwie merytorycznej tożsame, zatem wywody zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w równej mierze odnoszą się do obu apelacji, co czyni omawiany zarzut oczywiście bezzasadnym.

Dodatkowo wskazać trzeba, że lektura uzasadnienia orzeczenia Sądu odwoławczego nie potwierdza zarzutów obrońcy, jakoby orzekający Sąd nie odniósł się do stawianych w apelacjach zarzutów. Sąd Okręgowy uzupełnił postępowanie dowodowe, m.in. uwzględniając wnioski skazanego i jego obrońcy co do przeprowadzenia dowodu z dokumentacji leczenia P. Z. i opinii biegłego ortopedy na wnioskowane przez stronę okoliczności oraz uzupełniające przesłuchanie świadka M. K. (W.), a w uzasadnieniu dokonał oceny przeprowadzonych dowodów. Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku odniósł się w prawidłowy sposób do całokształtu zgromadzonego materiału dowodowego, zgodnie z zasadami swobodnej oceny dowodów, z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Wydanie orzeczenia poprzedzone zostało wszechstronną, wnikliwą i obiektywną oceną, która w najmniejszym stopniu nie narusza zasady sformułowanej w art. 7 k.p.k. Brak również podstaw do przyjęcia, że w sprawie Sąd dopuścił się obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Należy pamiętać, iż skuteczne posłużenie się zarzutem obrazy wyżej wymienionego przepisu, może przynieść skutek jedynie wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający w sprawie Sąd rzeczywiście miał niedające się usunąć wątpliwości i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów. Wbrew stanowisku obrońcy Sądy rozpoznające przedmiotową sprawę wzięły pod uwagę, zgodnie z treścią art. 410 k.p.k., całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, opierając swoje rozstrzygnięcia na wszystkich dowodach przeprowadzonych w niniejszej sprawie.

Brak podstaw do kwestionowania decyzji Sądu Okręgowego o oddaleniu wniosku o dopuszczenie dowodu z eksperymentu procesowego z udziałem biegłego lekarza na podnoszone przez skazanego okoliczności (zademonstrowanie przez oskarżonego, w aktualnym stanie jego zdrowia, możliwości przekroczenia bariery balkonowej i zejścia z balkonu usytuowanego na poziomie parteru na ziemne podłoże, na którym rozegrało się zdarzenie). Zasadnie podniósł Sąd w uzasadnieniu, że stwierdzenie podnoszonych okoliczności byłoby nieprzydatne albowiem tylko od zachowania skazanego (od jego woli, która wymykałaby

się obiektywnej ocenie) możliwa byłaby weryfikacja tego czy był on w stanie zachować się tak, jak opisała to świadek M. K. (W.).

Jak już wspomniano, wbrew twierdzeniom autora kasacji Sąd Okręgowy zgodnie z wymogami wynikającymi z art. 433 § 2 k.p.k. w sposób wyczerpujący i rzetelny rozpoznał wszystkie stawiane w apelacji zarzuty, czyniąc tym samym zadość regulacji z art. 457 § 3 k.p.k. Zasadnym wydaje się przypomnienie, iż o obrazie przepisu art. 433 § 2 k.p.k. można mówić wtedy, gdy sąd w ogóle nie rozważy wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, zaś o naruszeniu art. 457 § 3 k.p.k. - gdy w uzasadnieniu wyroku nie zostanie zawarta argumentacja odnośnie do określonego potraktowania zarzutów i wniosków apelacji, a więc wtedy, gdy sąd uznając zarzuty apelacji za zasadne lub niezasadne, nie wyjaśni swojego stanowiska, ewentualnie przedstawiona argumentacja będzie zawierała braki. Odnosząc się do stawianego w tym zakresie przez skarżącego zarzutu uznać należy go za chybiony. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dokonał wszechstronnej i prawidłowej oceny rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji, w tym w sposób prawidłowy i wyczerpujący odniósł się do zarzutów podniesionych przez oskarżonego i jego obrońcę we wniesionych apelacjach.

Na koniec należy dodać, że uzyskana w toku postępowania odwoławczego opinia biegłego wcale nie wyklucza możliwości dokonania przez skazanego przypisanego mu przestępstwa. Nie mają także znaczenia uporczywie podnoszone zastrzeżenia związane z prawidłowością rozpoznania skazanego przez świadka zdarzenia. Okazanie skazanego M. K. odbyło się w dniu 10 października 2016 r. (k – 20). Trzy dni wcześniej, tj. 7 października 2016 r. M. K. została przesłuchana jako świadek (k – 17 – 18) i podczas tej czynności oświadczyła: „Obydwóch mężczyzn rozpoznałabym, ponieważ na osiedlu S. mieszka mój ojciec i często widuję tych mężczyzn. Jeden z tych mężczyzn, ten który nie miał siekiery posiadał wtedy długą czarną brodę, włosy do ramion koloru czarnego, ubrany w czapkę bejsbolową, czarna bluza dresowa i spodnie dresowe koloru ciemnego. Miał założoną ortezę na jednej z nóg, lecz nie pamiętam której, chodził o kuli. Znam tego chłopaka, mówią na niego >>skoczek<< i >>mały<<. Z tego co słyszałam to ten mężczyzna skoczył z wieżowca i dlatego chodzi o kuli. Może mieć on gdzieś 25-30

lat. Kilka dni po tym darzeniu widziałam go na osiedlu Sienkiewiczowskim i miał ogoloną brodę”. Zbiór przedstawionych faktów i okoliczności jednoznacznie identyfikuje skazanego, zatem to, że w czasie okazania skazany jako jedyny miał założoną ortezę nie może mieć istotnego znaczenia, zwłaszcza, że świadek przez całe postępowanie konsekwentnie wskazywała skazanego jako jednego ze sprawców pobicia pokrzywdzonego.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.